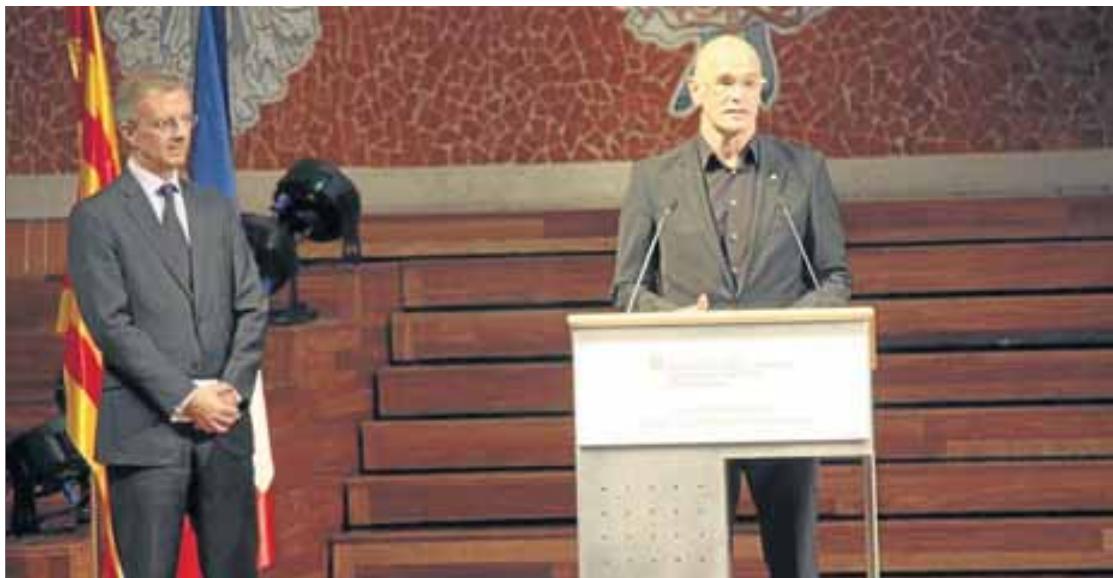

Recull de Premsa

► 25 Abril, 2016

El conseller Raül Romeva i el cònsol general de França, Edouard Beslay, a l'acte d'ahir ■ ACN

MEMÒRIA HISTÒRICA

Homenatge als voluntaris catalans de la I Guerra Mundial

El Palau de la Música de Barcelona va ser escenari ahir d'un concert d'homenatge als voluntaris catalans de la Primera Guerra Mundial, amb el qual el govern ha volgut recordar milers de combatents anònims i, just quan se'n commemora el centenari, els més de 200 catalans que van morir a la batalla del Somme, enrolats a la Legió Estrangera Francesa. "Reitem homenatge a tots els que van voler lluitar per uns valors que encara són vàlids, els de la

llibertat, la igualtat i la fraternitat", va afirmar el conseller d'Afers Exteriors, Raül Romeva. "En un moment en què Europa està suportant tragèdies com la del Mediterrani és profundament necessari recordar el que va significar la Primera Guerra Mundial i batalles com per exemple la de Verdun o del Somme", reflexionava. "Els voluntaris catalans són un exemple a seguir, una crida a enfortir els nostres llaços, i ens recorden que des de fa molt compartim

els mateixos valors, lluites i aspiracions de pau, democràcia i llibertat", va reblar el cònsol general de França, Edouard Beslay, que va ser a l'acte junt amb el cònsol general del Regne Unit, Lloyd Millen, a més de l'exresident Pasqual Maragall. Al concert, que es va tancar amb *La marsel·lesa* i *Els segadors*, es van interpretar obres de Granados, Debussy i Mompou, i es van llegir textos del poeta Camil Campanyà, mort al front. ■ REDACCIÓ

L'agenda

BARCELONA**19.00 XERRADA**

'Amb ulls de dona'.

L'escriptora M. Àngels Cabré entrevista Marina Rossell a l'Ateneu Barcelonès (Canuda, 6).

'Joana Biarnés, una entre tots'**BARCELONA****19.00 RECITAL**

'Joan Maragall: coratge i cor'.

Gemma Reguant recitarà les poesies, articles i fragments teatrals de l'escriptor a la biblioteca Joan Maragall (Sant Gervasi de Cassoles, 85).

Repertori d'obres romàntiques**BARCELONA****20.30 CONCERT**

El pianista Vladimir Ashkenazy i el seu fill, Vovka Ashkenazy, actuen al Palau de la Música Catalana.

BARCELONA**19.30 CONFERÈNCIA**

'Parlem de música'.

Xerrada a càrrec del musicòleg i pianista italià Luca Chiantore al Petit Palau (Sant Francesc de Paula, 2).

BARCELONA**20.00 CINEMA**

D'A, Festival Internacional de Cinema d'Autor.

La pel·lícula portuguesa *John From s'estrena avui a l'Aribau Club 2* (Gran Via, 565).

► 25 Abril, 2016

CITAS de la semana

Arte

TERESA SESÉ

QUERIDO CATALÀ-ROCA. La Fundació Setba de la plaza Reial vuelve a adentrarse en la historia de Barcelona, esta vez de la mano del gran fotógrafo Català-Roca. Aunque no estará solo. Bajo el título *Querido maestro Català-Roca*, la exposición reúne sus retratos a artistas y escritores realizados entre 1950 y 1957, al tiempo que establece un diálogo entre su obra y la de diez fotógrafos contemporáneos (Sandra Balcells, Colita, Pepe Encinas, Joan Guerrero, Kim Manresa, Leopoldo Pomés...) y muestra las cámaras con las que trabajó.

FUNDACIÓ SETBA. BARCELONA. 28/IV-23/V

MIRÓ, EL ARTE Y LA VIDA. Miró reivindica un arte que fuera una extensión de la vida y formara parte de ella, que se convirtiera en un elemento cotidiano. La ar-

tista Isabel Banal retoma ahora esa idea para una acción que vincula sus proyectos de arte público -en concreto el mosaico del Pla d'Os, en la Rambla- con las esculturas realizadas a partir de objetos encontrados o de su entorno inmediato. La propuesta, que se enmarca dentro de la nueva presentación de la colección en la Fundació Miró, se titula *Natura morta amb passos*, en alusión a *Natura morta amb sabata vella* (1937).

FUNDACIÓ MIRÓ. BARCELONA. 28/IV. 19 H

IN & OUT. Tras su paso por el Museo Blau, en el que descubría una nueva mirada sobre el mundo animal, Luis Feo vuelve a Barcelona con una colección de grafitos sobre papel piedra en los que muestra aquellos espacios, rincones u objetos que forman parte de su día a día.

N2. BARCELONA. 28/IV-22/V

Música

ESTEBAN LINÉS

EL HETERODOXO DÚO. Albert Pla pasa por ser uno de los artistas más irreverentes de la escena española, pero además de eso es agudo... al menos en la elección de sus cómplices, como es el caso de Pascal Comelade, con el que ha solidificado una entente sonora literalmente única.

JAMBOREE. 26/IV. 20 Y 22 H

ROCK DE LAS ANTÍPODAS. En su primera gira por España, la banda neozelandesa deberá confirmar su condición de referencial banda de post rock. Su oferta instrumental ha llegado a ser comparada a la de Mogwai o Sonic Youth aunque ellos evitan al máximo el recurso vocal.

APOLO 2. 27/IV. 20 H

LA ILEGALIDAD MÁS RÍTMICA. Jorge Martínez es el incombustible e

hiperactivo líder de Ilegales, casi indestructible banda de rock habitualmente acelerado que propone en su presente gira un repertorio basado en la petición del aficionado, donde cohabitan clásicos y grandes éxitos junto con algunos temas de su más reciente trabajo de estudio, *La vida es fuego*.

APOLO. 29/IV. 20.30 H

DOS PLATOS PRINCIPALES. No es mala idea acercarse a El Prat de Llobregat para disfrutar de una doble sesión de pop cantautor de calidad garantizada. Por una parte, la presencia de Nacho Umbert, que desgranará *Familia*, su último álbum rebosante de pop de cámara y una especie de costumbrismo embriagador. Por la otra, la voz y el pop-folk de Alondra Bentley, que ofrecerá su también reciente *Resolutions*.

LA CAPSA (EL PRAT). 30/IV. 23 H

Love of Lesbian

RAZZMATAZZ
DEL 28 AL 30/IV

La banda liderada por Santi Balmes demostró cuando alumbró su nuevo álbum, *El poeta Halley*, que su pop-rock se guía por mantener el listón cualitativo bien alto y por buscar algo distinto en cada entrega, en este caso una producción menos densa sonoramente. Además, este año de ausencia de los escenarios ha servido para preparar un directo que promete sensaciones intensas o, como mínimo, que no dejará indiferente.

ALEX GARCIA / ARCHIVO

Clásica

MARCEL CHAVARRÍA

DOS ASHKENAZY AL PIANO. Llevaba 20 años sin presentarse en formato de recital, pues las últimas veces que pisó Barcelona fue como director de orquesta. El Palau se ha hecho un hueco en la restringida agenda de recitales de Vladimir Ashkenazy (78 años), que hoy acude acompañado de su hijo, el también pianista Vovka Ashkenazy, y con un programa romántico a dúo que ha variado respecto a lo previsto: el *Vals-Fantasia* de Glinka, *Vltava* de Smetana, la *Rapsodia española* de Ravel y las *Danzas sinfónicas*, op. 45, de Rachmaninov transcritas para cuatro manos.

PALAU DE LA MÚSICA. 25/IV. 20.30H. 15-80 €

naje a su creador, fallecido a inicios de año. Tocará dos esencias de Héctor Parra, compositor invitado del Palau: *Sirrt die Sekunde. Simfonía de cambra núm. 3 y Moins qu'un souffle, à peine un mouvement de l'air* para flauta y ensemble, inspirada en la novela de Marie NDiaye *Tres mujeres fuertes*. El concierto incluye obras del propio Boulez, Yan Maresz y Jonathan Harvey.

PALAU DE LA MÚSICA. 28/IV. 20.30H. 20-30 €

SAVALL DIRIGE LA OBC. La Simfónica de Barcelona se lanza a tocar Händel -la *Música para los Reales Fuegos artificiales*- de la mano del maestro y violagambista Jordi Savall. Ocasión rara para esta orquesta, que abordará otras obras del barroco: la *Suite núm. 3 para orquesta* de Bach, la *Serenata Núm. 6 de Mozart* y *La Follia de Corelli*.

L'AUDITORI 29 Y 30/IV Y 1/V. DE 12 A 56 €

Teatro

JUSTO BARRANCO

AMOR Y PINTER. El teatro Akadèmia estrena una producción propia de *L'amant*, de Harold Pinter, con Pep Planas, Alicia González Laá y Javier López dirigidos por Guido Torlonia. Un matrimonio con una relación estable desde hace años arrastra la rutina y encuentra en la aceptación de sus amantes una reaffirmación de su relación. Pero el juego sexual les lleva a unas dinámicas que les obligan a plantearse nuevos retos en el arte de la seducción.

TEATRO AKADEMIA. DEL 27/IV AL 29/V

CORAZONES ROTOS. La finlandesa Saara Turunen dirige una de sus obras en la Sala Atrium con un elenco catalán en el que figuran Pepo Blasco, Vero Cendoya y Patricia Mendoza. *Broken heart story*, llena de ironía y absurdo,

muestra las presiones que vive una artista para conformarse al mundo de los hombres, del poder. Y reflexiona sobre la dificultad de la felicidad en el modelo de mundo actual.

SALA ATRIUM. DEL 27/IV AL 29/V

ACABAR CON EL CAPITALISMO. La compañía Casa Real continúa el ciclo El cicló en el Tantarantana con el montaje *17 simpáticas maneras d'acabar amb el capitalisme*. ¿Ataques de pánico en el transporte público? ¿Pensamientos recurrentes sobre la propia muerte? ¿Llantos incontrolables en el baño en horas de trabajo? ¿Repentino interés por las terapias naturales? Un repaso por maneras fáciles, divertidas y algunas incluso viables de acabar con el capitalismo para poner en práctica durante el próximo encuentro del FMI.

TEATRO TANTARANTANA. DEL 27/IV AL 22/V

La cultura musical

Hace ahora ochenta años que en Barcelona, en el Festival de la SIMC, bajo la dirección de Hermann Scherchen, un 19 de abril de 1936 (tres meses exactos antes de iniciarse la guerra civil), en el Palau, se estrenó una de las obras esenciales de la música del siglo XX: el concierto (para violín y orquesta) *A la memoria de un ángel* de Alban Berg. Su autor ya había muerto, pero fue en nuestra ciudad donde se dio a conocer, por vez primera, con el violinista Louis Krasner, que le había pedido esta obra.

Ahora ya hemos perdido este recuerdo y, parecido a una repugnante burla, se tocó el día 22 de abril, en el Auditori, el concierto de violín de A. Khachaturian (gran admirador de Stalin), escrito en 1940, lo mejor del realismo socialista soviético; ambos autores habrían quedado horrorizados de encontrarse con semejante compañía.

►25 Abril, 2016

No es de extrañar semejante burla: el nivel de los dirigentes culturales de Catalunya, especialmente en música, es atroz, y revela una ignorancia de lo que es la música en serio. Así nos va y así creemos que somos algo extraordinario... Realmente lo somos.

JOSEP SOLER
Barcelona

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Ser “d'aquí”

Cicle Intèrprets Catalans

Intèrprets: Anna Alàs, mezzo;

Albert Guinovart, piano

Lloc i data: Petit Palau. 21/IV/16

JORGE DE PERSIA

Anna Alàs és una mezzo que està començant una important carrera europea i que treballa tant al món de l'òpera com en el lied, amb entitat. Del pianista Albert Guinovart poc es pot afegir a la seva importància com a intérprete i compositor. Tots dos van participar en aquest cicle, amb un programa centrat en Granados però també amb al·lusions al seu entorn. Felip Pedrell, per exemple, que va ser mestre seu; Saint-Saëns i Massenet, admirats per ell, igual com Grieg. Li agradava que l'anomenessin “el Grieg espanyol”. Les cançons de Pedrell tendien més a projecció operística, la de Massenet a una imitació subtil de l'havenera de *Carmen*; més liederista la cançó del rus César Cui, amic de Pedrell, i la de Grieg de ple caràcter modernista, afí a aquells Maeterlinck que solia muntar Rusiñol. La primera part es va tancar amb *Valsos poètics*, de Guinovart, inspirats en Granados, encara que sona a Guinovart. Anna Alàs va interpretar dues de les *Sis balades íntimes* d'Albéniz.

Granados va centrar el programa en la segona part amb *Tonades*, en què cal aclarir la dicció; van seguir tres de les liriques *Cançons amatòries* i tres *Cançons catalanes. El paño moruno y El Polo* de Falla van tancar un programa que ens va fer pensar en diverses qüestions: el nom del cicle, que bé es podria dir *grans intèrprets*, però no, “són d'aquí”... com el pobre Granados, que per “ser d'aquí” sembla que ningú no coneix la seva música ni va a escoltar-la les poques vegades que es programa. També poc públic d'aquí en una seqüència que crida l'atenció, ja que respon a una política amb poc criteri: el mateix amb els mateixos intèrprets podria donar més de si. Perquè “són d'aquí” i són molt bons.●

► 25 Abril, 2016

EL NOU ESPAI GASTRONÒMIC DEL LICEU

ROGER LLEIXA

L'artista visual Franc Aleu i el seu amic Jordi Roca al costat d'una de les pantalles des de les quals es controlen els efectes d'un diorama de *L'Odissea Catalana*

Cristina Jolonz
Barcelona

Els veïns del tranquil polígon de Celrà, a pocs quilòmetres de Girona, ja no els sorprèn creuar-se amb persones que porten objectes molt estranys. Sardines de vidre, caps de porc, cossos de drac, capgrossos, porrons de formes impossibles, fruites de ceràmica, cadires tallades per la meitat o telons de vellut. Són fusters, mestres dels vitralls, ceramistes de la Bisbal, escenògrafs, experts en imatge virtual o operaris de tot tipus que circulen entre les dues naus on Franc Aleu prepara el seu nou projecte.

L'artista visual que, al seu dia, va dirigir l'òpera gastronòmica *El Somni* amb els germans Roca i Mediapro, s'ha embarcat en una nova aventura culinària, aquesta vegada de la mà del Liceu i de Tast Barcelona. Es tracta d'Òpera Samfaina, l'espai gastronòmic de gairebé mil metres quadrats que a finals de juny obrirà les seves portes a l'Espai Liceu i que allotjarà des d'una de les gelateries que capitanegen Jordi Roca (el petit dels germans d'*El Celler*) i Ale Rivas, Rocambolesc (estàrà a punt a principis de juny), fins en una de les entrades del Liceu, fins a una vermuteria. També tindrà una zona de botiga, una barra solidària, altres de vins o cerveses, espais per a dife-

L'artista visual Franc Aleu i Jordi Roca revelen com serà l'espai gastronòmic del Liceu

A la cuina d'Òpera Samfaina

El nou espai tindrà 950 m² per assaborir experiències relacionades amb la història i la cultura catalanes

rents degustacions de productes catalans, o un passadís amb enormes quadres animats (diòrames) que resumeixen cada un dels actes d'un viatge conceptual i divertit a la tradició gastronòmica d'un país que s'oferirà a l'espai que està considerat la joia del projecte: *L'Odissea Catalana*. És una nova òpera en què han col·laborat els germans Roca, que il·lúriran tots els beneficis de la seva participació a Metges sense Fronteres.

Proposem una aventura que permetrà a 16 comensals, asseguts entorn d'una taula rodona, emprendre un particular viatge des dels orígens de Catalunya fins als nostres dies en què faran algunes degustacions de productes vinculats a l'argument i seleccionats pels germans d'*El Celler*, ingredients que tindran un pes important en l'argument (des de l'oli a l'anxova, els formatges, el ràfim o algun embotit).

És l'hèritage d'*El Somni*. "Si el primer era una proposta d'alta costura, aquesta és prèt-à-porter", explica Joan Roca, que assegura que es tracta d'"una aventura divertida i assequible per gaudir en família, a què hem arribat a través de l'experiència que va suposar fer una òpera com *El Somni* i que ha acabat portant-nos al Liceu".

L'Odissea transcorre en una estança circular al mig d'Òpera Samfaina, per la qual cosa els visitants que gaudeixin de l'exe-

► 25 Abril, 2016

riència (es repetirà cada mitja hora en castellà, català i anglès), podran continuar el recorregut tastant altres plats a les diferents àrees (des de les taules de l'àmplia Cova, a la vermuteria, amb una barra de fusta espectacular tallada amb formes al·legòriques a l'Olivera, a la zona de Sotamar, del sostre del qual penja una barca, o espais per a lactis o per a embotits, tots seleccionats per l'especialista Annette Abstoss, que ha recorregut cada racó de la geografia catalana a la cerca d'ingredients excel·lents. Una altra de les zones fonamentals que incorporarà el Liceu és La barra Solidària, on es podran tastar tapes o platillos de reconeguts xefs que col·laboren des de fa temps amb el Casal dels Infants, a qui es destinarà part d'aquestes consumicions.

En una de les naus de Celrà, mentre part de l'equip treballa amb imatges virtuals per donar vida a uns diorames que faran la funció de llibretor gegant de l'*'Odissea Catalana'*, Franc Aleu i Jordi Roca proven d'explicar una aventura que ni ells mateixos no sabrien com definir. És una visió "molt boja", reconeix el mateix director, Franc Aleu. És una història ins-

DIFERENTS PROPOSTES

Entre els espais hi ha des d'una gelateria fins a una vermuteria o una barra solidària

UNA ODISSEA AMB HUMOR

'Odissea Catalana' mostra una divertida interpretació de la història i el menjar

pírada en l'*'Odissea'* en què Aleu ha tornat a implicar músics –des de Pau Riba a Marc Parrot–, Villa-Grau, autor dels vitralls de la Sagrada Família, el pintor Quim Hereu, l'escultor Nico Nubiola, l'actor Pep Cruz, Toni Muñoz, autor dels capgrossos, Óscar Dalmau (que hi ha posat la veu), l'Escolanía de Montserrat, l'Orquestra del Liceu, ceramistes, escenògrafs...

Si per crear *El Somni* va instal·lar el seu quartier general a la masia dels germans Roca, davant el seu restaurant, ara ha necessitat dues naus industrials, on treballen tècnies i artesans. "Tot està molt treballat. Perquè s'ha volgut fer un homenatge a la vella artesanía, combinada amb la tecnologia que intenta passar desapercebuda". Hi intervenen la música, les imatges, els sabors i, sobretot la ironia. No és, insisteixen des del Liceu i també des d'El Cellar de Can Roca, un restaurant. La intervenció dels germans de Girona se centra en aquesta complicitat amb Franc Aleu que ha portat a atorgar a Jordi Roca un paper en l'obra i en la selecció dels productes, pensada per Josep Roca i consensuada per Joan Roca, el germà més gran.

A l'espai fabril on treballen, el ritme és frenètic. En una de les naus, on es tallen fustes al mateix temps que als forns es modelen vidres o que un equip

tècnic dóna vida a les imatges virtuals, Franc Aleu i Jordi Roca expliquen el seu projecte en un vídeo per al nou canal de gastronomia Comer, que avui s'estrena al web de *La Vanguardia*.

L'Odissea és, segons el petit dels germans d'El Cellar, una mica túnica. "S'està creant un espai partint de zero que va més enllà de la gastronomia. És un recorregut que sorgeix de la imaginació desbordant de Franc Aleu que porta un personatge a buscar sabors en el que ell mateix qualifica com una història de Catalunya de pa sucat amb oli i en què ens riem de nosaltres mateixos, una cosa molt pròpia de la nostra cultura". En Jordi, diu Aleu, rient, és el protagonista accidental. "En un mal càlcul, el raig que envia Zeus va a parar al cap equivocat, per la qual cosa en Jordi ha d'assumir un encarrer dels déus."

Al Liceu, les obres avancen per poder estrenar al juny el nou espai gastronòmic, que haurà costat prop de 3,5 milions. "Hauria costat molt més si no fos perquè hi ha ganes i l'il·lusió per part dels professionals extraordinaris que han dedicat esforç a fer un treball artesà impressionant", afirma Aleu.

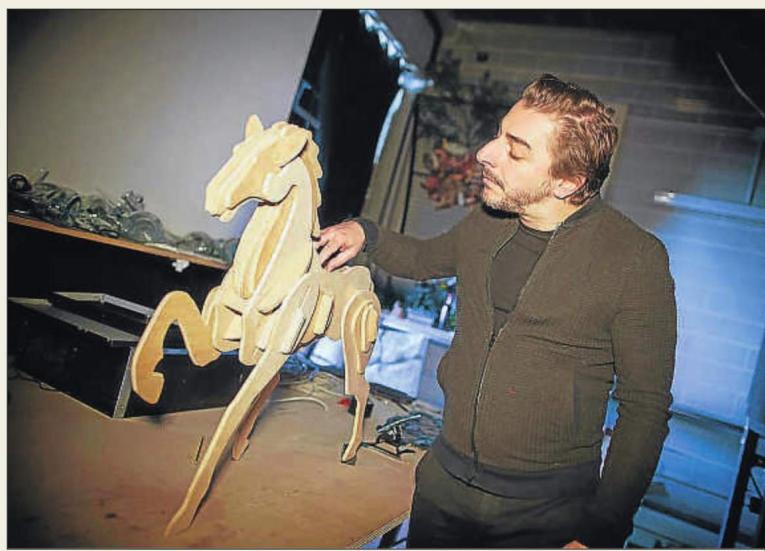
COL·LABORADORS DE LUXE

Aleu ha implicat en el projecte molts artistes i artesans de diferents àmbits

ELS INGREDIENTS

S'oferirà un recorregut pels paisatges i els productes catalans

Hi haurà assidus al Gran Teatre a qui potser els escandalitzarà, el nou projecte. No ho nega el director del Liceu, Roger Guasch. "N'hi haurà, com al seu dia hi va haver qui es va escandalitzar amb la Pedrera, o com al seu dia, el mateix Josep Pla va dir que el Palau de la Música era una ferralleria o, com alguns van arribar a dir que calia demolir-lo. O com alguns s'han escandalitzat recentment davant el projecte de la façana del Liceu amb els anells. Però jo crec que els que sentin rebuig deixaran de tenir-ne quan entrin i gaudeixin de la màgia d'una escenografia lligada a l'òpera, amb una qualitat gastronòmica a un preu relativament assequible." Guasch confessa que si quan va presentar fa uns mesos el projecte estava il·lusiónat, ara ho està molt més perquè coneix millor el contingut. "Estic il·lusiónat i content perquè crec que és bo per al Liceu, per a Barcelona i per al món". Pel director, el projecte és "un pas més en l'aposta per la innovació, amb l'aportació d'un gran escenògraf com Aleu i dels cuiners d'un dels millors restaurants del món. I és una qüestió que posiciona el Liceu dins del món cultural, on el més important és el vessant operístic, però s'obre la porta a altres vessants artístics".

ROGER LLEIXÀ

ROGER LLEIXÀ

ROGER LLEIXÀ

UN HOMENATGE ALS ARTESANS. A dalt, Jordi Roca, el més petit dels germans d'El Cellar de Can Roca, al costat del cavall de fusta que està relacionat amb el seu personatge a *Odissea Catalana*, on ell es converteix en heroi accidental. A sota, Franc Aleu davant d'un dels quadres animats que corresponen a cada acte de l'obra i que reten homenatge a l'afició catalana al pessebrisme. Sobre aquestes línies, el montatge d'un drac espectacular que també tindrà un paper crucial en l'òpera que es representarà dins del nou espai del Liceu.

VEGEU EL VÍDEO DEL NOU ESPAI GASTRONÒMIC DEL LICEU AQUÍ
<http://bit.ly/1Usa5u6>

SEGUINT EL PRESIDENT

“Ens queda un tram, el més difícil, però és el més curt”

Puigdemont viu la diada passejant amb la seva família i saludant la gent pel centre de Barcelona

ANTONI BASSAS
BARCELONA

Dimecres el president Carles Puigdemont va anar a Madrid i ahir, diada de Sant Jordi, va anar a Barcelona. Al cor de Barcelona. Va estar-se gairebé una hora per anar a peu de la plaça de Sant Jaume a la plaça de Catalunya en un bany de masses per carrers estrets plens de roses, fotografies i encaixades de mans en companyia de la seva dona, Marcela Topor, i les seves dues filles, Magalí i Maria. Tot és política en la vida d'un president, especialment l'administració de la imatge familiar. La d'ahir no podia ser més normal. Els Puigdemont feien el mateix que milers de famílies a aquella hora: aprofitar que Sant Jordi queia en dissabte per passejar junts.

-Li queda lluny el mes de gener?

-Buf, molt, sí. Passen tantes coses cada dia que tinc la impressió que ha passat molt de temps des del mes de gener.

Salutacions sorprenents

Ara ja es gira quan li diuen "president". L'hi van dir tot el camí. També es va sentir algun "Mira, l'alcalde". La salutació més sorprenent va ser aquesta:

-President, élé puedo saludar? Soy de Cantabria.

-Bienvenida, y feliz Sant Jordi. Cómo lo pasa?

-Venimos a un crucero. Hemos llegado de Cantabria y lo cogemos aquí. Así que encantados. Que lo pasen bien.

I marcant les síl·labes i amb un somriure, la senyora de Cantàbria li desitja "suerte".

L'administració de la imatge familiar inclou un "no comment" a la pregunta de quin llibre li ha regalat la seva dona: "Me n'han regalat molts, de llibres, a part d'*El Quixot*. El de la meva dona me'l guardo per

a mi i per a la meva intimitat. No té cap missatge especial, perquè són regals que es fan sense que tinguin necessitat de missatge, i per això s'ha de protegir especialment".

I *El Quixot* de Rajoy on és? "El guardo al meu despàtix, i trobo que és un regal preciós. Els llibres són l'objecte més preuat que pots trobar en una casa". La cortesia d'*El Quixot* és compatible amb la presentació de tres recursos davant del Tribunal Constitucional? "Dissabte vaig fer un pàluda dient que, quan els tribunals entren per la porta, la política salta per la finestra. Van anar allà a demanar menys judicitalització i més política i 48 hores després ens responden amb tribunals. Hem entès el missatge. Però queda clar davant de gent que encara tenia aquella presumpció de bondat del govern espanyol que la seva voluntat és no parlar".

Ha escrit al dietari les més de dues hores de reunió amb Rajoy? "No, no les he escrit. Però quedaren resumides en pocs fulls. Que de la reunió no en sortiria res transcient ja ho sabíem. Però per a la història quedarà que el president d'un govern de la Unió Europea va rebre al seu despàtix el president d'un país que camina cap a la independència. Això era molt important. I que hi hagué una compareixença simultània, que en el seu cas no és costum. Si parlem de la simbologia i del relat, és un element remarcable en la història".

Fugint del centralisme

Puigdemont fa de pare-guia. La Magalí escolta amb atenció: "Aquest és el Museu Marès. Frederic Marès era un escultor. I en aquella cantonada d'allà hi ha el Palau de la Música, d'un dels arquitectes més importants del Modernisme, Lluís Domènech i Montaner".

-I això què és?

-Això és un taxi-tricicle.

-Per què no n'agafem un?

Al llibre *Puigdemont, el president* @KRLS, de Jordi Grau Ramió i An-

Adaptat
Ara ja es gira quan li diuen "president" i el mes de gener ja li queda molt lluny

Dietari
Puigdemont resumiria "en pocs fulls" la reunió amb Rajoy, però la troba clau

dreu Mas (Pòrtic, 2016), s'explica que Puigdemont lamenta que sembla que fora de Barcelona no hi ha gaire vida intel·ligent. "Es una exageració, però quan hi ha talent fora de Barcelona s'ha d'adjectivar: "Empresari gironí", "Investigador taragoní", "Polític lleidatà"... Això ho estem superant, com ho demostra l'elecció d'un president que no és del rovell de l'ou de Barcelona".

Puigdemont continua saludant a tort i a dret. Les nenes estan

aguantant molt bé i, quan sembla que ja serà impossible continuar parlant de política enmig de la gentada, li pregunto si no creu que des de la investidura vivim uns mesos de buit narratiu, sobretot pensant en la necessitat de passar del 50%. I el concepte el fa saltar: "L'estat espanyol potser no concedirà mai un referèndum, però nosaltres anem tirant. L'única alternativa que tindrà un Govern i un Parlament de Catalunya serà prendre la deci-

ALS ESTANDS DELS PARTITS

Els polítics, com els dracs, escupen foc per Sant Jordi

S. GONZÁLEZ / G. PRUNA
BARCELONA

En els Jocs Florals que els polítics organitzen per la Diada de Sant Jordi, el drac fa anys que és protagonista. No hi ha poema, relat o declaració davant dels mitjans de comunicació que l'esquivi. Aquest any va ser el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, l'encarregat de treure'l de la cova en el seu

discurs institucional, cridant els catalans a defensar la llengua i la cultura i a fer-se respectar "davant dels dracs" que els volen "tenallar".

Puigdemont sap per l'expresident Artur Mas que el drac és un *bestseller* que fa furor aquestes dates. Tant, que un rere l'altre tots els líders dels partits es van apuntar al concurs d'intentar reescriure la metàfora. Lluís Rabell (CSQP) va vestir el drac de pressupostos antisocials, Albert Rivera (C's) de cor-

►24 Abril, 2016

sió pròpia. No és el full de ruta que preferim, però, si ho hem de fer, ho farem. Per tant, que no ens acusin després, quan arribi el dia que Catalunya prengui decisions de manera absolutament sobirana, de no haver intentat buscar espais d'entesa. Algun dia, més aviat que tard, haurem d'explicar al món d'una manera honesta que tenim un full de serveis impecable i l'estat espanyol només podrà presentar querelles i demandes. Això és omplir el

Missatge
"Haurem d'explicar al món que tenim un full desserveis impecable", diu

buit narratiu fonamental per arribar a més del 50%".

I per si no ha quedat clar: "Jo no sóc aquí per fer *happenings*. Ara estem fent l'última milla. La independència és a una milla de distància (figurativament). Ens queda un tram, que és el més difícil, però és el més curt, i és el que ens toca fer a nosaltres amb se-renor, enteresa i poc exhibicionisme".

De moment, queda poc per arribar a la carpa de l'ANC a la plaça de Catalunya. L'esperen amb cava. —

El coordinador general del PP a Catalunya, Xavier García Albiol, va repartir roses a Barcelona. ACN

rupció i Miquel Iceta (PSC) d'interiorància.

Mort el drac per fatiga, els partits es van treure l'armadura i es van llançar al carrer a repartir petons, roses, firmar algun llibre i entopir una mica més l'atapeït trànsit del centre de Barcelona. Tot un repte, que a Xavier García Albiol gairebé el fa ennuegar-se quan presumia davant els periodistes de com un ciutadà admetia haver-se equivocat votant C's a les últimes eleccions. "Al PP hi ha molts corruptes, però tant se val", va deixar anar l'home davant les càmeres mentre a Albiol se li glaçava el somriure. Espadaler va tenir poca feina a la miniparadeta d'Unió, mentre que a la de CDC Munté, Rull i Turull van patir en la marató de lectura sota el sol. —

►24 Abril, 2016

ESBÓS CATALINA SERRA

BALLESTEROS_EFE

The Blossoming of Love
Miquel Blay
1905. Marbre

Miquel Blay y Vilaseca (Barcelona, 1870 - Madrid, 1936) was one of the most important Spanish sculptors of the late nineteenth and first third of the twentieth century. He studied in Paris and, after returning to Spain, he developed an increasingly modern style, receiving numerous prizes, including the Medal of Honour at the Universal Exposition of 1900 in Paris, where he exhibited his work 'Eclosió'. This sculpture, which received the Medal of Honour at the 'National Fair' of 1905, was the first of the prestigious award granted by the official competition of the National Fair. It depicts a young couple in an intimate pose, covered in a sheet of light, transparent fabric. The sculpture is a clear reference to Rodin's 'The Kiss', but it also shows Blay's own personal style, characterized by its powerful realism and exceptional quality. The sculpture was highly appreciated by the public and critics, one magazine even comparing it to Rodin's 'The Kiss' in terms of sensuality.

El Museu del Prado exhibeix 'Eclosió', que ha restaurat per a l'exposició que fins al 2 d'octubre dedica a Blay. Aquesta peça del 1905 està inspirada en una altra de Rodin, tot i que Blay, de tradició cristiana i conservadora, defugia la sensualitat.

MIQUEL BLAY, D'OLOT AL PRADO

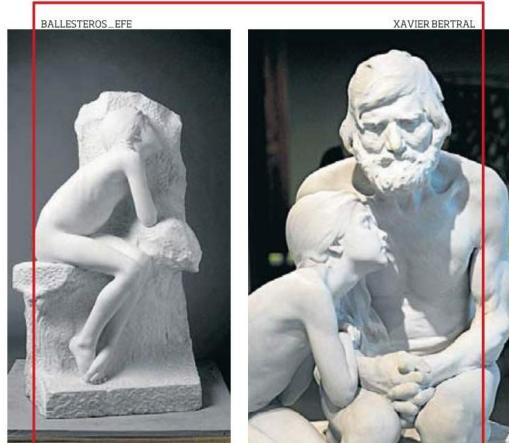
AQUESTA SETMANA EL MUSEU DEL PRADO HA INAUGURAT una petita exposició dedicada a l'artista català Miquel Blay. El motiu? Que aquest any se celebra el 150è aniversari del naixement del que el museu madrileny defineix com "un dels escultors més destacats del panorama artístic espanyol de finals del segle XIX i principis del segle XX". Aquesta va ser una època de grans transformacions, que històricament ha premiat els artistes trencadors i avantguardistes, cosa que, deixant la seva fascinació per Rodin de banda, no va ser el fort d'aquest escultor, per a qui "només quan la solidesa i la bellesa es troben extremadament unides és quan s'aconsegueix el resultat que es busca: crear una veritable obra d'art reposada i estable". L'exposició del Prado, dues sales dintre de l'itinerari d'art modern que reuneix algunes obres del fons del museu, es titula precisament així: *Solidez y belleza*.

OLOT, PARÍS, ROMA, MADRID

Tot i que a Miquel Blay se l'emmarca dins de l'escultura modernista, el cert és que no tota la seva obra s'hi pot encabir i que tampoc no va assolir mai a Catalunya l'anomenada de Josep Llimona, encara que per a alguns experts Blay era més interessant. Una raó, potser, és que mai va viure a Barcelona. Havia nascut a Olot el 1866 en una família humil que el va animar a desenvolupar els seus dots artístics. En plena eclosió de l'Escola d'Olot, el seu aprenentatge hi està molt ligat i, de fet, fins als 21 anys va treballar al taller El Arte Cristiano, fundat pels germans Vayreda, que fabricava a escala comercial imatges religioses. Era inquiet, però, i bo. Així, va aconseguir una beca de la

Diputació de Girona per anar a París a formar-se -les dues mil pessetes per curs se les repartia amb la família-, i s'hi va estar dos anys. El tercer de beca el va passar a Roma per tornar després a París, on es va casar i va aconseguir una remarcable fama després de guanyar diversos premis en exposicions i concursos. El 1906 es va instal·lar a Madrid, on va ser professor i acadèmic i on va tenir nombrosos encàrcecs de monuments -que va fer en un estil menys avançat que les seves primeres obres- en plena febre de les ciutats per "embellir" els seus carrers i places. Allí va morir, el gener del 1936, quan la seva obra ja començava a ser oblidada, tot i que encara tenia encàrrecs.

Encara que no hi va viure mai, a Barcelona hi ha bastantes obres de Blay. El conjunt *La cançó popular*, a la façana del Palau de la Música, o les tres alegories de rius de la font de la plaça Espanya que va dissenyar Jujol són les més emblemàtiques. I al MNAC hi ha una de les escultures que li van donar més reconeixement, *Els primers freds*, iniciada a Roma durant la seva etapa de formació i que aniria representar en anys posteriors. No hi haurà una gran exposició de Blay al MNAC -com tampoc n'hi ha hagut de Ramon Casas, amic de l'escultor i que tenia la mateixa edat-, però si que està prevista una petita mostra dels seus fons a la tardor. També es preparen dues exposicions importants al Museu de la Garrotxa d'Olot, amb les obres de formació, i al Museu d'Art de Girona, centrada en l'etapa parisenca. Les dues exposicions, una al setembre i l'altra al novembre, tenen com a comissària Mercè Doñate, ara ja jubilada com a conservadora d'art modern del MNAC, cosa que n'assegura el rigor i l'interès. ■

'ELS PRIMERS FREDS'

Aquesta escultura de Miquel Blay és, potser, la que li ha donat més fama. Blay va fer els primers esbossos de l'escultura a Roma, el 1892, i inicialment les figures anaven vestides. Els seus amics els van animar a mantenir la versió nua i va ser amb aquesta versió que va guanyar premis tant a Madrid com a Barcelona, on l'Ajuntament la va comprar el 1894. Hi ha més versions de l'obra, com la de la nena que exposa ara el Prado, i diversos dibuxos i esbossos preparatoris. El Museu de Girona voldria dedicar tot un àmbit a aquesta obra reunint les obres repartides per Olot, Madrid i Barcelona, però el marbre del MNAC és difícil de moure i el museu també voldria centrar-se en aquesta obra.

EL PERFIL NACHO VEGAS

POR OLAYA SUÁREZ

Cómo meter un ukelele en el ojo

El cantante Nacho Vegas es la cara popular de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca, propuesta para la medalla de plata

GIJÓN. Se pasó media infancia agachándose cada vez que pasaba por delante de la funeraria. No quería que le tomasen las medidas. Ahora es a él a quien tratan de esquivar. Por lo menos los bancos, donde cada vez que asoma se ponen como gatos erizados. «Por allí llega Nachín con otra lúgubre canción», dice él en 'Actores poco memorables'. Y para canción –algunos lo llamarán marrasca–, la que está dando en contra de los desahucios, ukelele en mano y haciendo de la reivindicación una especie de fiesta. Una fiesta populiista.

Nacho Vegas se ha convertido en la cara más visible y conocida de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca (PAH), colectivo que esta semana ha sido postulado para recibir la Medalla de Plata de la ciudad, con la tajante oposición del PP y de Ciudadanos. «Hay muy pocas cosas que tenga realmente claras en la vida, pero la política es una de ellas», comentaba ya en 2008 cuando publicó 'El Manifiesto Desastre'.

En lo que tampoco tiene la míni-

ma duda es en utilizar su imagen para dar visibilidad al caballo de batalla en el que se ha subido y del que no se piensa bajar «mientras haya un desahucio más». Como hizo el lunes pasado, entonando a las puertas de la sede del Partido Popular la 'Canción para la PAH', compuesta para gritarla en las calles y en la que insta al «asediu al usurero para que no descansen en paz». Porque él, y todos los que allí estaban, entienden que el término popular es una cosa muy lejana a la que reza el cartel bajo el que se manifestaron.

Gijonés del 74 y de pro, compositor, poeta, músico, activista y lo más ajeno posible a la industria que puede estar un cantante que hace seis años creó su propia discográfica para autoeditarse, ha querido que su último trabajo, 'Canciones populistas', sea una reflexión precisamente a eso, a que la música quede excluida de la mercantilización de la sociedad y del capitalismo.

Concierto en el Palau
Lo quiso evidenciar –y lo consiguió– en enero en el Palau de la Música en Barcelona, cuando lo contrataron en un festival patrocinado por una entidad bancaria. Fue meter a la zorra en la madriguera o subestimar la coherencia de Vegas. En la prueba de sonido, y acompañado por los miembros del Coru Antifascista Al Altu La Lleva y de la PAH, difundió en las pantallas gigantes un video en el que se parodiaba la publicidad de la propia entidad bancaria que lo organizaba. «No te quedes en casa, te la podemos quitar», concluía la escena. El concierto empezó una hora y media tarde y a punto estuvo de cancelarse. Hubo nervios. Negativas a retirar el video durante la actuación y mucha tensión. Pero ganó el pulso. El concierto se celebró como él quería y donó toda la recaudación a la plataforma antidesahucios. El banco no lo volverá a contratar, pero él consiguió su propósito: meterle el dedo en el ojo a la banca. En este caso, el ukelele.

Más cerca, en Pola de Siero, apla-

Nacho Vegas, con una camiseta de 'Stop Desahucios'. :: J. PAÑEDA

«Hay muy pocas cosas que tenga realmente claras en la vida, pero la política es una de ellas»

En su 'Canción para la PAH' insta a un «asediu al usurero para que no descansen en paz»

PERFIL

► **Gijón.** Nació el 9 de diciembre de 1974 en Gijón, una ciudad en la que vive, a la que escribe y desde la que lucha junto a la Plataforma de Afectados por la Hipoteca (PAH).

► **Discografía.** Fue uno de los fundadores del grupo gijonés Manta Ray, que marcó el inicio de la música indie española. A finales de los 90 inició su carrera en solitario. Ha publicado 'Actos inexplicables', 'Cajas de música difíciles de parar', 'Desaparezca aquí', 'El manifiesto desastre', 'La zona sucia', 'Resituación' y 'Canciones populistas', además de sus colaboraciones con otros artistas.

zó en 2014 un concierto por el elevado precio de la entrada: 25 euros, cuando lo que había acordado con los promotores eran 20. Se moja por cinco euros. Y por lo que haga falta si no lo considera justo. Como hacer oídos sordos a las reglas de la jornada de reflexión y pedir el voto para Sofía Castañón (Podemos) en el concierto que dio en la Sala Albéniz el día antes de las últimas elecciones de diciembre.

Creer en lo que se canta

Incluso quienes no comulgán con sus ideas y los que llegan a criticar una actitud que consideran obscura –para él lo obsceno es que la Medalla de Plata se la diesen en su día a Rodrigo Rato– no pueden negar que es uno de los grandes letristas de las últimas décadas. Junta letras como pocos y aunque puede que vocalmente no tenga la voz más brillante, cree en lo que interpreta. Y al final es lo que cuenta. «Yo no canto un pijo, pero he descubierto que con poco registro puedes encontrar un montón de posibilidades expresivas. Además, las canciones populares están hechas para cantarlas a coro», aclara.

Dice en su tema 'Ciudad vampira' que vive en la ciudad más triste de este país. Un hablar por no callar. Porque la ciudad más triste de un país es aquella en la que nadie da la cara por los más vulnerables. Debe ser ésta una de esas cinco contradicciones que Vegas asegura que toda persona debe tener para no caer en el dogmatismo.

►24 Abril, 2016

JORDI PLAY

Un dels patis del recinte de l'Antic Teatre, ahir en plena celebració de Sant Jordi

EL MIRADOR

Albert Lladó

Una cosa tan feliçment salvatge.
—Me'l firmes?

La dona no sabia qui és Juanjo Sáez però, veient que l'autor era entre els convidats d'aquesta segona edició de l'Off Barcelona, va comprar un exemplar de *Buenos tiempos para la muerte* (Editorial Morsa), i l'hi va acostar a l'il·lustrador.

—Com que ets aquí...

Sens dubte, l'argument és irrefutable. Alguna cosa d'això, d'aquesta trobada inesperada (com la màquina de cosir i el paraguai de Lautréamont) entre autor i lector, hi ha a la recepta màgica d'aquest miracle que continua sent Sant Jordi. Ho és més en aquest invent de La Calders que aquest any, amb It's Written i El Culturista, se n'han anat a l'Antic Teatre per aprofitar l'espai d'aquest oasi de creativitat —que acaba de fer tretze anys de vida— situat a pocs metres del Palau de la Música. Amb un programa atapeït d'activitats per a tots els públics, els dos patis del recinte i la seva sala van acollir firmes d'autors (hi van passar Miquí Otero, Mònica Zgustova, Marina Espasa, Alicia Kopf o Marina Garcés), un concert de punk, un recital de poesia (Núria Martínez Vernis i David Caño, entre d'altres), tallers de filosofia o de pintura, un ron-dallaire, i un espectacle de teatre d'ombres.

Un oasis de creativitat

Els plàstics que els llibreters havien portat per l'amenaça de pluja no es van haver de desplegar fins a les set del vespre. Al pati dedicat al món del llibre hi van coincidir des de joves editòrials independents, com l'Altra, Males Herbes o Labreu, fins a segells de llarga trajectòria com Galaxia Gutenberg o Anagrama.

Aquí les cues i les empentes es convertien en conversa entre còmplices. Entre els visitants hi havia Enric Casasses o Gerard Altaíó. La pressa era en una altra banda. I els venedors de La Calders, de luxe, garantien que les seves recomanacions eren autèntica prescripció més enllà de l'aparatosa indústria editorial. A l'altra costat de l'improvisat tauell hi havia, per exemple, Unai Velasco, Premio Nacional de Poesía Joven Miguel Hernández el 2013, l'editor de La Fuga, Lugi Fugaroli, Olga Jornet, coordinadora de *Revista de Letras*, o l'escriptor Martí Sales. El mateix Sales assegurava: "El que passa aquí és molt de debò, tots som molt artesanals, i podem escapar-nos de la massificació perquè tot sigui molt més espontani". Isabel Sucunza, una de les impulsores de La Calders,

portava una samarreta que resultava tota una declaració d'intencions. Hi llegíem: "Dispersin-se!".

A més de llibres, es podia adquirir tota mena de mercadotècnia relacionada amb la literatura, des de bosses de tela dissenyades per la gent de l'It's Written, fins a samarretes amb Proust o Baudelaire com a emblemes. Especialment interes-

L'Antic Teatre va viure el seu particular Sant Jordi: firmes d'autors, un recital de poesia, un concert de punk...

sant és un pòster-homenatge a la família Panero que han editat, via arbre genealògic, i que explica *El fin de la raza astorgana*. Allà hi ha tots els fantasmares que retrata *El desencanto* de Jaime Chávarri, inclosa l'enigmàtica Felicidad Blanc.

En una de les parets del pati (decorat amb gàbies grogues que servien com a llums recicllats), observem una enorme

llagosta vermella, inflable.

"És un gest de complicitat amb Foster Wallace?", preguntem, ingenu.

—No, no. És la Fàtima. La vam portar de Benidorm.

Qui parla ara és una companyia de teatre que dóna a coneixer el seu projecte *Carretera N-340*, que es podrà veure allà mateix del 3 al 8 de maig, i que narra el viatge amb cotxes des de Cadis a la plaça Espanya de Barcelona. Aprofiten la Diada per vendre, amb les entrades, una espècie de fanzine en què podem llegir el text de la proposta escènica en català i castellà.

La Calders, que es defineix, irònicament, com "la llibreria que ven llibres", ha aconseguit que autors com Albert Forns i el seu *Jambalaia* (que va obtenir el premi Anagrama en català) siguin dels més sol·licitats. També han arribat molts lectors preguntant pel *Manual per a dones de fer feines*, el llibre de Lucia Berlin que ha editat L'Altra Editorial.

No hi ha, de tota manera, millor lloc per captar l'atmosfera dels llocs que els racons dedicats als més petits. A la secció infantil, un pare li adverteix al seu fill:

—Vés amb compte amb els llibres. Aquests no poden caure a terra ni embrutar-se, com a la biblioteca.

El nen li respon amb l'última frase del llibre d'Emily Hughes que acaba de publicar Libros del Zorro Rojo.

—No es pot domar una cosa tan feliçment salvatge.

12 | OPINIÓN

Correo

Estupidez y locura

Sr. Director:

"El mundo no se está volviendo loco, son las personas que lo habitan las que pierden el rumbo de la cordura. Son una minoría, pero hace más ruido un necio gritando que mil sabios callados" (J. Doya).

Una canción de un grupo llamado Ketama dice en una de sus letras "No estamos locos, sabemos lo que queremos" Preciosa canción, aunque no estoy de acuerdo con su mensaje. Tu convicción en lo que crees no te exime de tu locura. Hay estúpidos que se aferran a su estupidez, aman, respetan y defienden lo que ellos mismos han creado. Su estupidez es hija de su pensamiento, por lo tanto alimentan y la protegen como una madre protege a sus hijos. El necio ama su necesidad, el vanidoso su vanidad, el orgulloso su propio orgullo, no va a amar el estúpido su propia estupidez? No es mi intención faltar al respeto a nadie, pues un servidor a veces ha hecho gala de su propia estupidez, la diferencia es que yo la reconozco y pido perdón cuando lo he sido, a diferencia del estúpido profesional que hace de ella su profesión. De ahí la diferencia entre el estúpido ocasional del estúpido profesional. De hecho he pensado que si la estupidez es un virus que se contagia por el aire, pues últimamente se están multiplicando, quizás también tenga las propiedades del ímán, pues se atraen unos a otros formando grupos como lo forman de abejas protegiendo su colmena con sus respectivos agujones. Quisiera dejar claro que todo el mundo tiene derecho a decir tonterías y alardear de su estupidez si así lo cree, el mismo derecho que yo a catalogarlas como las entiendo. Hay quien piense que el tonto y estúpido sea yo, libre es de pensar. Don Quijote pensaba lo mismo de aquellos que no entendían que se enfrentase a unos terribles gigantes. España crea Don Quijotes y miles de Sanchos que como fieles y leales escuderos siguen a sus amos en tan noble misión que no es otra que acabar con el mal.

JESÚS DOYA TORRENTE. LLEIDA

Árbitro cabeza de turco: siempre se ha hecho así

Sr. Director:

Desde hace 15 años, cada fin de semana veo una media de 2 partidos de fútbol. El motivo son 2 hijos que lo juegan, uno de ellos ha sido además árbitro y es también entrenador. El fútbol nunca me había gustado, pero en estos años he hecho buenos y queridos amigos, y he aprendido multitud de cosas, que me gustaría compartir

c/del Riu, 6. 25007 Lleida

Fax: 973 246 031

@ cercle@segre.com

www.segre.com

En esta sección sólo se publicarán las cartas que vayan acompañadas de una completa identificación del autor (nombre, dirección, DNI y teléfono, en su caso), aunque si así se solicita, es posible la firma bajo seudónimo o iniciales. SEGRE no devolverá los originales y, en caso de que su extensión rebase las 20 líneas (1.200 caracteres), se reserva el derecho de resumirlos.

SEGREG

Domingo, 24 de abril de 2016

LA CARTA DEL DÍA

El malentès de Santi Vila

SR. DIRECTOR:

El nou conseller de Cultura, Santi Vila, va omplir el Petit Palau del Palau de la Música per bastir les seves tesis: "La cultura, com a agent articulador del territori, necessita musculatura econòmica per poder-se desenvolupar." Ho va dir dins la conferència *Ara és demà*. Les polítiques culturals en un moment fundacional. El va presentar l'exconseller Andreu Mas-Colell, que en va elogiar la seva arriscada manera de negociar: "Primer dona la mà sense esperar resposta (...) com ho ha fet ara amb el cas Sixena".

L'anterior conseller de Cultura, Ferran Mascarell, també és present a la Parlament

de Catalunya amb una decisió semblant a la de Santi Vila... Per evitar qualsevol futur malentès en les competències assignades a la conselleria de Cultura, va ser redactada una moció que va ser aprovada pel Parlament de Catalunya, en la qual s'explica que s'impedeix al govern català qualsevol trasllat de les obres d'art provinents de la Franja de Ponent conservades al Museu de Lleida i les salvaguardades durant la Guerra Civil del monestir de Sixena, i que són propietat del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC). Que quedí ben clar d'una vegada per totes: en aquest afers és el Parlament de Catalunya qui té la paraula...

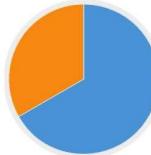
JORDI PAUSAS

ENCUESTA

¿Celebra la tradición de Sant Jordi con la rosa y el libro?

Han participado hasta las 21.00 h de ayer:
66 personas

■ Sí:	66,67 %
■ No:	33,33 %
■ Ns/Nc:	0,00 %

PRÓXIMA PREGUNTA:
¿Cree que el Lleida Esportiu se clasificará para el play-off?

Vote y deje su comentario en www.segre.com

con ustedes. Decidí ir a ver los partidos, porque para ellos el fútbol era muy importante, y para mí una excusa para tener algo de qué hablar, pero sobre todo porque descubrí que en esos 90 minutos pasaban multitud de vivencias de las que aprenderían cosas que no olvidarían nunca y como padre me otorgaba la potestad de dar mi punto de vista en casa, no del entrenador ni del fútbol, que no entiendo nada, pero sí del comportamiento humano de

los acontecimientos que cada fin de semana pasaban. Dejando aparte el fútbol profesional, el fútbol base es un deporte de equipo apasionante, en el que se aprenden multitud de valores: humildad, generosidad, esfuerzo, compañerismo y respeto, siendo éste último el menos seguido por nosotros, los padres, espejo en el que se han de mirar. En mayor o menor medida gritamos para animar y criticar, pero veces también insultar, y he visto hasta

amenazar al árbitro e incluso a jugadores. Estoy segura de que ninguno queremos enseñar esto, pero hemos de hacer auto-crítica de que a veces dejamos mucho que desear, y lo digo en primera persona. Me pongo en la piel de ese árbitro, que con valentía dijo "Ya vale de insultos, se suspende el partido!" Y yo digo ¡Ya era hora! ¿Suponen ustedes que fue fácil hacerlo? Es mucho más fácil mirar para otro lado y dejar que pasen los minutos, a veces por no poner

CAMPÍ QUI PUGUI!

Web: <http://pepopuria.blogspot.com>. Twitter: @pepopuria

PEPO CURIÀ

Ja torna Sant Jordi

Sr. Director:

Ja torna Sant Jordi / polit i titbat, / els llibres i roses / vesteixen de joia / per anar al mercat.

El drac mal carat / ja té el rebost ple, / amb venes, xeringues, / xarops i altres herbes / pel que pugui ser.

La dolça princesa / s'aguaita al mirall / i assaja aquella obra / que té ben apresa / de fer-la cada any.

La llançà i l'espasa / l'esmolà un ferrer / i per fer la prova / un pernil ell talla / d'un veí absent.

Sant Jordi ens arriba / dins d'un mes d'abril, / plegats fan diada / els llibres i roses / que els carrers guarneixen / amb el seu bonic encís.

UN POETA DE BALCÓ

CAFÉ, COPA Y FÚTBOL **Vetusta Morla** son seis, pero aparecen dos: **Puchó**, el cantante, y **Guillermo**, el corazón de las letras. Es la banda que arrasa en el rock español. En **Las Estaciones de Juan** ambos aceptan el juego, aunque a **Puchó** el fútbol le suena más a chino. Caminan firmes bajo la sombra de la tortuga.

Vetusta Morla

“Si hay un estadio rockero ése es el Vicente Calderón”

A. MÉRIDA / G. POSE
LA ENTREVISTA

→ **Puchó, se confiesa poco futbolero, ¿podría ser para usted una experiencia religiosa?**

—No, ni el fútbol ni nada es para mí una experiencia relacionada con la religión.

→ **Y para Guillermo Galván?**

—Para mí, más que con lo religioso tiene que ver con la memoria de la infancia, con el relato vivido con mi familia y mis amigos. Además, he jugado mucho al fútbol y hay lances que no se olvidan.

→ **Puchó, ¿ha echado de menos ser de algún equipo alguna vez?**

—No, bueno, por las cosas de mi familia siempre he estado más cerca del Real Madrid, pero nunca he sentido esa pasión del aficionado común.

→ **Guillermo, madridista confeso, solemos decirle la podrida explicar a su amigo Puchó qué significa ser del Real Madrid?**

—El otro día leí un texto que lo definía muy bien: ser del Madrid es como estar enganchado a la heroína. Sabes que te va a matar, pero no puedes dejarla. Yo soy del Madrid porque de pequeño te haces de un equipo para siempre y es más fácil cambiar de religión que de equipo. Pero voy a decir una cosa, si me tuviera que hacer hoy de un equipo el Madrid estaría el último de mi lista.

→ **Puchó:** Tengo que intervenir porque Guillermo no tiene que explicarme qué significa ser del Real Madrid porque yo tuve un tío, que se llamaba Fernando y que en gloria esté, que era el paradigma de lo que significaba ser madridista.

→ **En qué consistía eso?**

—P: ¡Ufff!, estaba más allá de la religión, bueno, o más acá, tenía mucho que ver con lo sobrenatural. De hecho, lo primero que me regaló mi tío al nacer fue un uniforme del Real Madrid con unos maravillosos patucos

Guillermo

“Leí que ser del Madrid es como la droga, sabes que te va a matar pero no lo puedes dejar”

La Décima

“Vimos el partido hasta el 93'; no podíamos retrasar más un concierto”

Puchó

“Bob Dylan, lo único que nos queda; es el número uno”

Vea el video de la entrevista en www.as.com

blancos con el escudo (*y enseña la fotografía de bebé vestido con el traje del Madrid*).

→ **Sin duda, apuntaba maneras, ¿qué quebró su trayectoria madrileña?**

—P: No sé, no se puede explicar. La vida me llevó por otros caminos. Además, nunca fui muy habilidoso en el asunto de los deportes.

→ **Le resulta insufrible el momento en que sus compañeros dan la vara con el fútbol?**

—P: No, si les mola está muy bien. En mi familia hay mucha afición, hay socios del Madrid, van a los partidos y yo disfruto con ellos en la distancia.

→ **Usted, Guillermo, no tiene esas sensaciones porque ha jugado y sigue jugando al fútbol.**

—Siempre que podido he jugado al fútbol y en cuanto a la parte madrileña me ha llegado de todos lados menos de mi familia, porque yo soy el único madrileño. Mi padre es del Atlético y mi abuelo era del Athletic de Bilbao y tengo otros familiares que son del Barça. A mí me pilló la Quinta del Buitre y en mi colegio

todos queríamos ser Hugo Sánchez, Michel o Butragueño.

→ **La noche de la Décima que logró el Real Madrid estaban tocando en Granada, ¿en qué momento desafinaron?**

—G: Bueno, vimos el partido hasta el minuto 93, el fatídico minuto para los atléticos en que Ramos mete ese gol de cabeza. Ya no podíamos retrasar más el concierto. Empezamos el lío y la prórroga nos la iban chivando desde detrás del escenario.

Te puedes imaginar que cuando acabó el partido nuestro remate fue sensacional. Y desafinamos lo justo, por la emoción.

→ **Qué sensación les produce tocar en un campo de fútbol?**

—P: A mí nada especial, al final es un recinto como otro cualquiera, pero hay un festival de rock que es el Gigante, que se celebra en el campo del Guadalajara, y nuestro técnico de sonido siempre decía que tenía una acústica extraordinaria.

—G: En mi caso, cuando vas a tocar a un estadio sientes parte de esa liturgia con la que has fantaseado de pequeño, estar en los vestuarios, pisar el césped,

ped, no sé, escuchas el eco de sonidos pasados. Compartes las emociones de las que están llenas los estadios.

→ **Cuál es el sitio más sensacional en el que han actuado?**

—G: Hemos estado en lugares sagrados que te sobrecogen como el Palau de la Música, El Liceu, el Kursaal de Donosti, el Metropolitan de México o el Troubadour de Los Ángeles, por donde han pasado grandes míticos como The Doors, Tom Waits, Guns and Roses y muchos más. Hace poco estuvimos en un festival en Colombia donde había 130.000 personas. Y también está muy bien la Plaza de toros de Las Ventas, un sitio muy bonito y curioso, con la enfermería, la capilla, uff, y con una buena acústica.

→ **Y ese aroma a toro bravo y a bosta fresca.**

—G: Sí, en la plaza de toros de Inca teníamos el camerino junto a los corrales de los toros preparados para la corrida del día siguiente. El DJ estaba poniendo música electrónica y el mayoral de la plaza estaba muy alterado porque decía, haciendo aspavientos, que íbamos a matar de estrés a los toros. Pues bien, al día siguiente uno de los toros se volvió loco, saltó al callejón y se puso a embestir a todo el mundo.

→ **Este libro es la memoria de un viaje, de una gira, ¿a quién se le ocurre?**

—G: Siempre que viajamos solímos escribir una especie de diario. Solíamos publicar todos en un blog y la revista Rolling Stone nos llamó para hacer un blog en su web. Durante la gira, *Temas de hoy* nos propuso la idea del libro y entre todos hablamos sobre la manera de sacar eso adelante. Contar cosas que no suelen hacerse públicas, las largas esperas, la soledad de los camerinos, los aeropuertos....

→ **Uno de los capítulos del libro es una parodia de entrevista en**

PUBLICAN SU LIBRO: 'MEMORIA INSTANTÁNEA'

Vetusta Mora, banda indie de rock originaria de Tres Cantos (Madrid), nació en 1998. Tras nueve años publican *Un día en el mundo* (2008) y arrasan. En 2014 sale su cuarto disco, *La deriva*. Acaban de publicar su libro: *Memoria instantánea*.

la que se vengan de ciertos periodistas y de los tópicos insufribles.

—G: Ese capítulo está dando mucho de sí, pero tengo que decir que está escrito desde el cariño. Lo escribió Juanma, que es periodista, y nada es ficticio. Todas las preguntas que aparecen en esa entrevista imaginaria, por muy absurdas que parezcan, nos las han hecho en diferentes momentos. Queríamos mostrar cómo vivimos las rutinas de las entrevistas. Por ejemplo, llevamos más de ocho años como grupo y te siguen preguntando de dónde viene el nombre Vetusta Mora.

—Y de dónde viene?

—P: Pues verás.....
—No siga, no siga. En fin, Vetusta Mora está en lo más alto, ¿asisten con estupor a ese estado de gracia?

—G: Lo primero que sentimos es el privilegio de poder vivir de lo que te gusta y ser capaces de desarrollar una carrera de una manera independiente. Esto es el motor para seguir trabajando. Es importante tener claro de dónde vienes y haber logrado compartir este momento con amigos que nos conocemos del instituto. Esto ayuda a tener los pies en la tierra. Por eso es importante que nos siga empujando el asombro y la capacidad de seguir ilusionándonos.

—Las cosas van bien, pero ¿cuáles fueron los peores momentos?

—P: Supongo que al principio, antes de sacar el primer disco nos invadió la inseguridad pero nos salvó ser un equipo, somos seis personas en el grupo y siempre hemos tirado unos de otros, como en el ciclismo.

—¿Cómo perfilan su estilo, el camino por donde quieren ir?

—G: El estilo es más bien un punto de llegada que de partida. Después del trabajo descubres a dónde has llegado.

—P: El estilo lo hemos ido construyendo. Nunca hemos ido de nada en concreto. Los seis venimos de diferentes culturas musicales, de escuchar muchas cosas y al final la manera de entender la música de todo el grupo ha desembocado en esta identidad.

—Da la sensación de que son un grupo sólido pero siempre surgen grietas y fisuras, ¿después de 10 años se han planteado parar?

—G: Las grietas son positivas cuando sirven para que entre el aire y en una banda viene bien que las cosas se aireen, evolucionen y cambien. De momento vamos bien. Vamos a tocar con The Who dentro de mes y medio y eso anima mucho.

—¿Mano a mano?

—G: Son unos conciertos que se van a celebrar en la Caja Mágica, de Madrid. También va a actuar Neil Young, ya ves.

—En el relato de viaje de este libro ¿qué queda de la mítica del músico de carretera?

—P: Yo creo que hoy todavía mucha gente que no ha tenido el éxito que hayamos podido tener nosotros. La gran mayoría aún con su guitarra a cuestas buscándose la vida por los caminos. Nosotros hemos triunfado, pero seguimos en la carretera y entendemos lo que eso significa, que es lo importante.

—¿Les haría ilusión que les llamaran para tocar en la gran fiesta de la Champions?

—G: A mí siempre que me llaman para tocar me hace ilusión. Y mira, a pesar de que soy madrileño, tengo que reconocer que si hay un estadio rockero ese es el Vicente Calderón.

—¿Compondría un himno para el Real Madrid?

—G: Todo es posible, pero ahora que hablas de esto tengo que decir que un compañero nuestro compuso un himno para el Alcobendas... de balonmano. Lo ponen siempre antes de los partidos y el pabellón se viene abajo.

—¿En las bandas de música actuales dónde quedó aquél triángulo Sex and drugs and rock and roll?

—G: En el triángulo de las Bermudas, supongo.

—P: Todo eso se ha ido diluyendo por diferentes razones, pero creo que siempre subyace una contracultura en el rock.

—G: David Bowie concedió una entrevista a Radio 3 en 1999, creo, y le preguntaron qué quedaba de todo el movimiento contracultural del rock and roll de los 60. Y Bowie respondía, ¡en 1999!: "Hombre, sí, ha desaparecido bastante, pero creo que ese espíritu contracultural reside en Internet". ¡Y el tío dijo eso hace 17 años!, que no existía ni emule ni spotify. La contracultura no sólo había que asociarla al malditísimo de las drogas y el alcohol.

—¿Quién es el número uno de la música?

—P: Hombre, Bob Dylan, es lo único que nos queda.

—Puchito, cuando su tío Fernando le vea desde el cielo en el AS, ¿qué cree que le pasará por el cuerpo?

—P: Con los disgustos que le di, pues no sé, gritará ¡Hala Madrid! y nos bendecirá a todos. Estaré orgulloso de verme en el AS y leer esta entrevista. Y yo le doy las gracias por esos maravillosos patucos blancos.

DANI SÁNCHEZ

► 23 Abril, 2016

1997

1 D'ABRIL

El cometa Hale-Bopp. El cometa Hale-Bopp, descobert el 1995, arriba al seu punt màxim de brillantor i es converteix en el cometa més observat i l'esdeveniment astronòmic de l'any.

GENER

FEBRER

MARÇ

ABRIL

MAIG

30 DE JUNY

Hong Kong, descolonitzat. Després de 150 anys de dominació britànica, el Regne Unit transfereix Hong Kong a la República Popular de la Xina, per bé que mantindrà un règim econòmic especial.

1 DE JULIOL

José Ortega Lara, alliberat. El funcionari de presons, segrestat per ETA durant 532 dies, és alliberat per la Guàrdia Civil, que el localitza en un 'zulo' a Arrasate. Els seus quatre segrestadors són detinguts en l'operació.

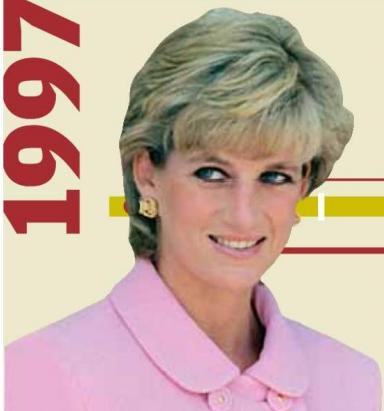

13 DE JULIOL

ETA mata Miguel Ángel Blanco. El regidor del PP a Ermua és segrestat per ETA i executat a trets després en un descampat arran de la negativa del govern estatal d'acostar els presos bascos. Es convoquen manifestacions de rebuig arreu de l'Estat.

► 23 Abril, 2016

1997**4 DE JULIOL**

La Mars Pathfinder explora Mart. Analitza l'atmosfera, el clima, la geologia i la composició de les roques i el sòl. La missió més important des del programa Viking.

5 DE SETEMBRE

Mor la mare Teresa de Calcuta. La fundadora de les Missioneres de la Caritat mor als 87 anys després de dedicar més de 45 anys a atendre pobres, malalts i orfes, alhora que guava l'expansió de la congregació a l'Índia i en altres països.

AGOST

SETEMBRE

OCTUBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

31 D'AGOST

Tràgica mort de Lady Di. La princesa mor en un accident de trànsit a l'interior del túnel de l'Alma, al marge nord del Sena, a París, juntament amb la seva parella Dodi Al-Fayed. Milers d'admiradors a tot el món ploren la seva mort.

4 DE DESEMBRE

El Palau de la Música, Patrimoni de la Humanitat. La Unesco declara Patrimoni de la Humanitat el Palau de la Música i també l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, ambdós a Barcelona.

►23 Abril, 2016

2009

24 DE GENER

Gran temporal de vent. Un temporal de vent, amb rafales superiors a 100 km/h, afecta bona part del Principat i provoca 8 morts i causa estralls tant en el medi natural com l'urbà.

1 DE JUNY

Accident a l'Atlàntic. Un Airbus de la companyia Air France que volava de Rio de Janeiro a París amb 228 persones a bord s'estavella a l'Atlàctic. No hi ha supervivents.

25 DE JUNY

Mor Michael Jackson. El cantant, ballarí, actor i filantrop Michael Jackson, mundialment conegut com el 'Rei del Pop', mor d'una aturada cardiorespiratòria. Tenia 50 anys.

27 DE GENER

Recessió de l'economia catalana. La crisi global arriba a l'economia catalana, que entra oficialment en recessió, segons les dades del govern.

GENER

6 D'ABRIL

Terratrèmol a Itàlia. Un terratrèmol de 6,7 graus (Richter) a la regió de l'Aquila, a Itàlia, provoca 308 morts i 1.500 ferits, i 50.000 persones perden la casa.

FEBRER

MARÇ

23 DE JULIOL

Millet, descobert. Es destapa l'espoli del Palau de la Música. Félix Millet reconeix haver desviat 3,3 milions, però la investigació estima l'estafa en 35 milions.

ABRIL

MAIG

► 23 Abril, 2016

2009**3 D'AGOST**

Primera víctima mortal de grip A. Una dona de 35 anys de Lloret mor de grip A a l'hospital Trueta de Girona. La pandèmia arriba a Catalunya.

JULIOL

8 D'AGOST

Mor Dani Jarque. El defensa de l'Espanyol mor d'un atac de cor fent la pretemporada de l'equip a Florència (Itàlia). Tenia 26 anys.

SETEMBRE

OCTUBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

13 DE SETEMBRE

Arenys de Munt vota sí. Es fa la primera consulta popular per la independència a Arenys de Munt amb un 41% de participació i un 96% dels vots a favor del sí.

1 DE DESEMBRE

Tractat de Lisboa de la UE. Entra en vigor el Tractat de Lisboa, que substitueix la fallida Constitució Europea projectada el 2004.

19 DE DESEMBRE

L'any perfecte del Barça de Guardiola. El Barça fa història conquerint els 6 títols (Lliga, Champions, copa, supercopes d'Europa i Espanya i mundial).

del diari Avui. Neix el primer grup de comunicació en català, amb 53.885 exemplars diaris, 290.000 lectors diaris i 618.093 usuaris únics a la xarxa.